Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 182 935 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 mei 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen op 19 februari 2009 België binnen en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 18 juni 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 54 318 en 54 319 van 13 januari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 13 december 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 22 april 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 16 april 2013 ongegrond bevonden.

1.3. Op 13 december 2009 dienen de verzoekende partijen tevens een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 29 maart 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 84 015 van 29 juni 2012 stelt de Raad de afstand van het geding vast dat tegen deze beslissing werd aangevat.

1.4. Op 23 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.5. Op 3 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 19 november 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 124 527 van 22 mei 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 19 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.6.1. Nadat de aanvraag op 11 juli 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 24 maart 2014 ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 137 733 van 2 februari 2015 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.6.2. Op 17 februari 2015 wordt de in punt 1.6. bedoelde aanvraag opnieuw ongegrond verklaard.

1.7. Op 24 maart 2014 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Op 24 maart 2014 wordt tevens aan de verzoekende partijen een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest nr. 139 021 van 23 februari 2015 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.9. Op 27 april 2014 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 16 juni 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 5 mei 2014 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

1.10.1. Op 1 juli 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard. Bij arrest nr. 166 799 van 28 april 2016 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.10.2. Vervolgens wordt de in punt 1.10. bedoelde aanvraag op 12 mei 2016 onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 mei 2016 aan de verzoekende partijen wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.05.2014 werd ingediend door :
(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 17.01.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
De duur van de procedure – namelijk één jaar en iets minder dan elf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen halen aan dat hun meerderjarige dochter M. K. (…) gehuwd is met een Belg. Ter staving leggen zij een kopie voor van de huwelijksakte en de identiteitskaart van hun schoonzoon. Zij menen dat een terugkeer een schending van art. 8 van het EVRM met zich mee zou brengen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige dochter. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne beneficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en "Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM […] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "further elements of dependency involving more than the normal emotional ties" (vrije vertaling: "bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014)

Verzoekers halen aan dat het centrum van hun belangen in België ligt omdat zij gedurende al die tijd hun leven alhier opgebouwd zouden hebben en structuur gegeven. Zij zouden hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Echter, wij stellen vast dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen waaruit dit zou moeten blijken. Ter staving leggen ze namelijk enkel de huwelijksakte van hun dochter, de identiteitskaart van hun schoonzoon en zijn arbeidscontract voor. Hieruit blijkt niet dat zij in België een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd zouden hebben. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen meer dan 37 jaar (voor mijnheer) en meer dan 36 jaar (voor mevrouw) in hun land van herkomst verbleven. Het eventueel hier opgebouwde sociale en economische welzijn, waarvoor ze geen enkel bewijs voorleggen, kan dan ook geenzins vergeleken worden het het door hen opgebouwde sociale en economische welzijn in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun vrijheid en hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun vrijheid en hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de

bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij enorme problemen zouden hebben in hun land van herkomst waardoor zij niet kunnen terugkeren. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door een begin van bewijs. Een loutere bewering is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen verblijven in België sinds 2009. Echter betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat hun verblijf preciar was, eerst in het kader van hun asielaanvraag en later in het kader van hun aanvraag 9ter. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk is verklaard en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Bovendien werd hen op 26.04.201 en op 18.05.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen menen zij de voorwaarden vervullen en zich zodoende in een identieke situatie bevinden als mensen die een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister zouden hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dit een trauma zou betekenen. Echter, we stellen vast dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen dat betrekking heeft op hun eventuele integratie. Bovendien merken we op dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure zouden kunnen indienen.

Verzoekers halen aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Echter, betrokkenen tonen dit op geen enkele wijze aan. Het gaat hier louter om de mening van betrokkenen, die niet gestaafd wordt met objectieve bewijsstukken. Een loutere mening is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat hun integratie zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld, dat zij zich kosten noch moeite gespaard zouden hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken door het volgen van cursussen, dat zij momenteel over een actieve en passieve kennis van het Nederlands zouden beschikkene, dat zij zich tot het uiterste zouden inzetten zonder zelf tot enige last van deze maatschappij te willen zijn, dat hen aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken, dat het hen aan inzet en enthousiasme om te werken niet zou ontbreken, dat zij op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijkign van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgsiche samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben op economisch, sociaal en cultureel terrein en dat er aan de integratie van verzoekers

geenszins getwijfeld zou kunnen worden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot hun eventuele integratie.
(…)"

1.11. Op 12 januari 2015 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 14 april 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partijen tevens bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.12. Op 12 mei 2016 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet en van het voorzichtigheidsbeginsel. Tevens wordt machtsoverschrijding opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*Doordat de bestreden beslissing besluit tot onontvankelijkheid van de aanvraag louter op basis van het gegeven dat verzoekster reeds een eerder bevel ontving het grondgebied te verlaten en zich hardnekkig zou verzetten tegen een terugkeer, zonder rekening te houden met de ernst van de aangevoerde middelen, het verblijfsrecht avn de dochter en het familiaal leven van verzoekster.*

Terwijl er voldoende elementen aanwezig zijn om tot de ontvankelijkheid te oordelen.

Terwijl de overheid gebonden is om alle elementen die verzoekster in haar verzoek heeft opgenomen mee te nemen in de beoordeling van de aanvraag.

Verzoekers zijn naar België gekomen om hier een asielaanvraag in te dienen en verblijven hier reeds 7 jaar, waarvan minstens het grootste deel legaal.

Volgens DVZ zijn de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid waardoor verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten sluit de toepassing van artikel 9bis VW niet uit, wel in tegendeel.

De duur van de asielprocedure — namelijk één jaar en iets minder dan elf maanden — was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden maar er moet ook rekening gehouden worden met de aansluitende legale periodes van verblijf middels ontvankelijk verklaarde medische regularisaties.

Bij analyse van al deze elementen is er wel sprake van een onredelijk lange procedure.

Door het huwelijk van de dochter M. K. (…) met een Belg en het vaststaande gegeven dat er sprake is van een hechte familieband en leven, dient ook het recht op grond van artikel 8 in rekening genomen te worden.

Het vervullen van een administratieve procedure in het land van oorsprong kan niet aangegrepen worden om tot afwijziging van de aanvraag te besluiten. Door de boordien uitgevaardigde bevelen om het grondgebied te verlaten moet bovendien erkend worden dat het bekomen van een visum voor het bezoeken van de legale dochter NOOIT door DVZ zal toegestaan worden. Er zijn ook, zo blijkt uit het

dossier - en in tegenstelling tot de meldingen van DVZ - wel specifieke bindingen tussen dochter en ouders. Deze hebben verschillende jaren samen gewoond in België en onderhouden nog steeds deze hechte band.

Dat er enorme problemen zouden hebben in het land van herkomst zijn is geen uit de lucht gegrepen element. DVZ kan via de studiedienten de rapporten van het land van oorsprong nakijken en heeft hier kennis van;

DVZ nam echter deze elementen niet mee in overweging en wordt vriendelijk verzocht de actuele landeninformatie over te maken teneinde verzoekers toe te laten aan te tonen dat de verwerende partij geen rekneing heeft gehouden met voor haar gekende elementen.

Dat dit dan ook als buitengewone omstandigheid moet worden aanzien.

Dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dit een trauma zou betekenen.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsverplichting, zoals opgenomen hierboven, aangezien de buitengewone omstandigheid van de fout in hoofde van de overheid NIET in de motivatie werd weergegeven.

Dat artikel 9bis VW bovendien geen enkele definitie geeft van de buitengewone omstandigheid, waardoor de discretionaire bevoegdheid van de overheid vrij ruim is. Deze discretioniare bevoegdheid is echter niet onbeperkt aangezien de motiveringsverplichting de overheid verplicht met alle elementen rekening te houden en de motieven in de beslissing op te nemen.

Dat de bestreden beslissing geen motivatie van de buitengewone omstandigheid herneemt en de beslissing dan ook duidelijk een schending impliceerd van de motiveringsverplichting."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"*In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van artikel 62 Vw, van het voorzichtigheidsbeginsel evenals van machtsoverschrijding.*

Volgens verzoekende partij schiet de bestreden beslissing tekort op het vlak van de motivering.
Verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen.
Verwerende partij laat gelden dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, mag de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen echter niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 van de Vreemdelingenwet, immers duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:
- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.
In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.
De verweerder wijst er hierbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij gegriefd is omdat de door haar aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden werden aanvaard, maar dit gegeven kan niet tot gevolg hebben dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.
Verzoekende partij lijkt ervan uit te gaan dat het gegeven dat verzoekers ouders zijn van een in België verblijfsgerechtigd kind, voldoende is om zelf ook recht op verblijf te hebben. Zoals de gemachtigde terecht stelt in de bestreden beslissing vormt dit echter geen buitengewone omstandigheid omdat dit gegeven niet rechtvaardigt dat verzoeker zijn aanvraag niet via de gewone procedure heeft ingediend, namelijk vanuit het land van herkomst. De motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig.

Voorts stelt verzoekende partij dat er enorme problemen zijn in het land van herkomst en dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening mee werd gehouden. In de bestreden beslissing valt echter te lezen dat:
Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun vrijheid en hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun vrijheid en hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Er kan aldus door verzoekende partij bezwaarlijk worden beweerd dat er geen rekening zou zijn gehouden met deze elementen.

De gemachtigde heeft na zorgvuldig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, geoordeeld dat de aanvraaag onontvankelijk diende te worden verklaard.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden wel degelijk heeft beantwoord op kennelijk redelijke wijze.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM laat verwerende partij het volgende gelden. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Verzoeker kan niet voorhouden dat het onmogelijk is om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen. Verzoekende partij toont ook niet aan dat zijn partner en zijn kind hem eventueel niet zouden kunnen vergezellen naar het land van herkomst.

De bestreden beslissing heeft trouwens niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt, het heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België.
Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen, verstoort het gezinsleven van verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art.8 EVRM.

Verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds die erin bestaan om in België bij haar gezin te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Verzoekende partij maakt de aangevoerde schendingen niet aannemelijk.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Zulks lijkt hier niet het geval te zijn.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Voor zover het middel geput is uit een schending van het "*voorzichtigheidsbeginsel*", is het niet van aard dat het tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, vermits geen schending van een rechtsregel of van een door de Raad gekend rechtsprincipe wordt aangevoerd. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk. Voor zover de verzoekende partijen doelen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, zal het middel verder in het licht daarvan worden onderzocht.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, met name de duur van de asielprocedure en het voorlopig verblijf dat hen in het kader daarvan werd toegestaan, de omstandigheid dat hun meerderjarige dochter gehuwd is met een Belg, het gegeven dat het centrum van hun belangen in België ligt, hun vrees voor hun vrijheid en hun leven bij een terugkeer naar hun land van herkomst, hun problemen in hun land van herkomst, hun langdurig verblijf in België, het feit dat zij nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een *blanco* strafregister hebben en hun integratie, "*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*", waarbij voor elk van deze elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"*§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*
(…)"

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hadden ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partijen wijzen er op dat zij naar België zijn gekomen om een asielaanvraag in te dienen en dat zij hier reeds zeven jaar (grotendeels legaal) verblijven. Zij beperken zich evenwel tot een herhaling van wat zij in hun machtigingsaanvraag reeds hebben aangehaald, zonder de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat zij "*er steeds van op de hoogte (waren) dat hun verblijf precair was*", dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9*ter* hen *ipso facto* geen recht op verblijf geeft, dat hen verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgegeven en zij dus "*alles in het werk (dienden) te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg (…) in de eerste plaats zelf alle stappen (dienden) te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven*", zodat "*(d)e bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven (…) onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie*", te ontkrachten of te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Zij betwisten evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij respectievelijk 36 jaar en 37 jaar in hun land van herkomst verbleven, zodat "*(h)et eventueel hier opgebouwde sociale en economische welzijn, waarvoor ze geen enkel bewijs voorleggen, (…) geenzins vergeleken (kan) worden met het door hen opgebouwde sociale en economische welzijn in het land van herkomst*". Met de loutere herhaling van enkele elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen

van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de door hen voorgelegde elementen inzake hun langdurig verblijf in België.

Voor zover de verzoekende partijen stellen dat "*er wel sprake (is) van een onredelijk lange procedure*", nu niet alleen rekening moet worden gehouden met de asielprocedure, maar ook "*met de aansluitende legale periodes van verblijf middels ontvankelijk verklaarde medische regularisaties*", wordt er op gewezen dat wel degelijk ook rekening werd gehouden met het verblijf gedurende de periodes tussen het ontvankelijk verklaren van hun medische regularisatieaanvragen en het ongegrond verklaren ervan. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de verzoekende partijen "*er steeds van op de hoogte (waren) dat hun verblijf precair was, eerst in het kader van hun asielaanvraag en later in het kader van hun aanvraag 9ter*", dat zij "*dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk is verklaard en nog in behandeling is*", dat "*(h)et feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, (…) aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (geeft)*" en dat hen verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgegeven, zodat "*(d)e bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven (…) onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie*". De verzoekende partijen laten na deze overwegingen *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten.

Waar de verzoekende partijen nog opwerpen dat door het huwelijk van hun dochter "*met een Belg en het vaststaande gegeven dat er sprake is van een hechte familieband en leven, (…) ook het recht op grond van artikel 8 in rekening genomen (dient) te worden*", gaan zij eraan voorbij dat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "*een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt*" nu "*(e)en tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving (…) niet (kan) beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM*" en er tevens "*geen bewijzen (worden) voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige dochter*", waarbij wordt verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen. Door te stellen dat er wel specifieke banden zijn tussen hen en hun dochter, nu zij verschillende jaren in België hebben samengewoond, weerleggen de verzoekende partijen de overwegingen in de bestreden beslissing, met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad, dat "*een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen*", niet. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Voor zover de verzoekende partijen betogen dat door de hen eerder afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten "*het bekomen van een visum voor het bezoeken van de legale dochter NOOIT door DVZ zal toegestaan worden*", beperken zij zich tot een sibillijnse these die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit niets blijkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat na de uitvoering van een dergelijke verwijderingsmaatregel om het even welke visumaanvraag zal worden geweigerd.

Voor zover de verzoekende partijen laten gelden dat de verwerende partij via de studiediensten kennis heeft van rapporten met betrekking tot hun land van herkomst en deze dient na te kijken, wordt er op gewezen dat zij zelf in hun machtigingsaanvraag klaar en duidelijk moeten vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Zij mogen zich wat dit betreft, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, niet beperken tot "*een loutere bewering die niet gestaafd wordt door een begin van bewijs*". Bovendien laten de verzoekende partijen na de overige motieven in de bestreden beslissing aangaande de "*enorme problemen*" in hun land van herkomst, met name dat zij "*geen enkel nieuw element toe(voegen) aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht(en) en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties*" , zodat "*(d)e elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf (…) geen andere beoordeling dan die van deze instanties (wettigen)*", te weerleggen of te ontkrachten. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de

bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt machtsoverschrijding aangetoond.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT D. DE BRUYN